

LBRIS

We know
books

KAMI GARCIA
MARGARET STOHL

Cartea Lunilor

editura rao

ÎNAINTE

Fata Caster

Credeam despre orașelul nostru, îngropat în pădurile din Carolina de Sud, înțepenit în străfundurile mlăștinoase ale văii râului Santee, că se afla în mijlocul pustietății. Un loc în care nu se va întâmpla nimic niciodată și care nu se va schimba niciodată.

Ca și ieri, soarele va răsări și va apune nestingherit peste orașul Gatlin, fără să se obosească să stârnească mai mult decât o simplă adiere.

Mâine, vecinii mei se vor legăna pe verande, iar căldura, și bârfele, și familiaritatea se vor topi precum cuburile de gheață din ceaiul lor dulce, așa cum se întâmpla de peste o sută de ani încoace. Pe aici, tradițiile erau cât se poate de conservatoare, încât era foarte greu să te atingi de ele. Erau prezente în tot ce făceam dar, mai ales, în ce nu făceam. Puteai să te naști, să te căsătorești sau să fii înmormântat, în timp ce metodiștii își continuau cântarea.

Duminicile erau destinate bisericii; zilele de luni, cumpărăturilor la Stop & Shop, singura băcănie din oraș. Restul săptămânii nu însemna mai mult decât o plăcintă, dacă erai suficient de norocos să trăiești alături de cineva precum menajera familiei mele,

Amma, care câștiga în fiecare an concursul local de prăjituri. Bătrâna domnișoară Monroe, cea cu patru degete, încă mai preda dansuri de societate, cu un deget gol al mânușii albe fluturând în timp ce aluneca pe ringul de dans cu începătorii. Maybelline Sutter încă tundea la Snip 'n' Curl, cu toate că aproape își pierduse vederea după împlinirea vârstei de șaptezeci de ani, și uita, de cele mai multe ori, să pună siguranța la bigudiuri, tăind cu foarfeca o fâșie neregulată de păr la ceafă. Carlton Eaton, indiferent că era vreme frumoasă sau urâtă, deschidea întotdeauna scrisorile înainte să le livreze. Dacă vestea era proastă, ți-o dădea personal. Era mai bine să o auzi de la unul de-ai tăi.

Aparțineam acestui orașel, asta era partea lui bună și partea lui rea. Ne cunoștea fiecare părticică, fiecare păcat, fiecare secret, fiecare rană. Acesta era motivul pentru care cei mai mulți nu se deranjau să se mute, iar cei care o făceau nu se mai întorceau niciodată. Înainte să o cunosc pe Lena, la fel eram și eu la numai cinci minute de la terminarea liceului Jackson. Plecat.

Apoi m-am îndrăgostit de o fată Caster.

Ea mi-a arătat că mai exista și o altă lume în crăpăturile trotuarelor noastre accidentate. Una care era dintotdeauna ascunsă privirilor. Gatlinul Lenei era un loc unde se petreceau întâmplări imposibile, supranaturale, dar care lăsau urme pe viață.

Iar uneori puneau capăt vieții.

În vreme ce oamenii obișnuiți erau ocupați cu îngrijirea tufelor de trandafiri sau culesul piersicilor mâncate de viermi de pe marginea străzii, Casterele Albe și Negre, cu daruri unice și puternice, erau prinse într-o luptă eternă – un război civil supranatural fără speranța apariției vreunui steag alb. Gatlinul Lenei era căminul Demonilor și al pericolului, un blestem care îi marcase familia vreme de peste o sută de ani. Și cu cât mă apropiam mai mult de ea, cu atât Gatlinul ascuns se apropia mai mult de mine.

În urmă cu doar câteva luni, credeam că nimic nu va schimba vreodată fața acestui oraș. Acum știam că nu era așa și mi-aș fi dorit să fi avut dreptate.

Pentru că, din secunda în care m-am îndrăgostit de o fată Caster, niciunul dintre cei dragi n-a mai fost în siguranță. Lena credea că era singura blestemată, dar se înșela.

Acum era blestemul nostru.

Pace eternă

Ploaia se scurgea de pe borurile celei mai bune pălării negre a Ammei. Genunchii goi ai Lenei erau afundați în noroiul gros din fața mormântului. Simțeam înțepături în ceafă, căci stăteam prea aproape de cei mai mulți din neamul lui Macon.

Incubi – Demoni care se hrăneau din amintirile și visele Muritorilor ca mine atunci când dormeam. Sunetul pe care îl scoteau atunci când sfășiau ultima întindere de cer negru și dispăreau chiar înainte de răsărit nu se putea compara cu nimic din Univers. Ca și când ar fi fost un stol de ciori zburând la unison de pe un cablu de electricitate.

Eram la înmormântarea lui Macon.

Îmi aminteam detaliile ca și când ar fi fost ieri, cu toate că era greu de crezut că o parte din toate astea chiar se întâmplase. Atât de înșelătoare erau înmormântările. Și viața, cred eu. Părțile importante le blochezi, însă clipele întâmplătoare, subiective, te urmăresc, se multiplică la nesfârșit în minte.

Ce îmi puteam aminti: Amma trezindu-mă dis-de-dimineață pentru a ajunge la Grădina Păcii Lui Eterne înainte de răsărit. Lena împietrită și distrusă, dorind să încremenească și să distrugă totul în jurul ei. Întuneric pe cer și în jumătate dintre cei adunați în jurul

mormântului, cei care nu erau de fapt oameni. Însă dincolo de toate acele lucruri, era ceva ce nu îmi puteam aminti. Se afla acolo, adânc în subconștient. Încercasem să mă gândesc la asta încă de la ziua de naștere a Lenei, a Șaisprezecea Lună a ei, noaptea în care Macon își pierduse viața.

Singurul lucru pe care îl știam era că trebuia să-mi amintesc ceva.

În dimineața înmormântării, afară era beznă, însă lumina lunii strălucea în fâșii printre nori prin fereastra deschisă. În camera mea era frig, dar nu-mi păsa. Lăsasem fereastra deschisă cu două nopți în urmă, atunci când murise Macon, ca și când acesta ar fi putut să apară în camera mea, să se așeze pe scaunul meu confortabil și să rămână acolo pentru o vreme.

Îmi aminteam noaptea în care l-am văzut stând lângă fereastra mea, în întuneric. Atunci am aflat ce era. Nu era un vampir sau vreo creatură fantastică dintr-o carte, după cum credeam, ci un Demon adevărat. Unul care ar fi putut să se hrănească cu sânge dacă voia, însă, în schimb, alesese visele mele.

Macon Melchizedek Ravenwood. Pentru cei de pe aici, era Bătrânul Ravenwood, pustnicul orașului. Era unchiul Lenei și singurul tată pe care aceasta îl cunoscuse vreodată.

Mă îmbrăcam în beznă, când am simțit o căldură ușoară înăuntrul meu, semn că Lena era acolo.

L?

Lena vorbea din adâncul minții mele, foarte aproape și totuși foarte departe. Kelting reprezenta forma noastră de comunicare fără vorbe. Limba șoptită pe care Casterii asemenea ei o împărțiseră înainte ca dormitorul meu să fi fost declarat partea sudică a liniei Mason-Dixon. Era limbajul secret al intimității și nevoii, născut într-un timp când a fi diferit echivala cu arderea pe rug.

Era un limbaj pe care n-ar fi trebuit să-l putem împărtăși, pentru că eu eram Muritor. Dar, dintr-un motiv inexplicabil, puteam, iar acela era limbajul pe care îl foloseam ca să rostim lucrurile care nu s-au spus și pe cele care nu puteau fi spuse.

Nu pot face asta. Nu mă duc.

Am lăsat deoparte cravata și m-am așezat din nou pe pat, iar arcurile vechi ale saltelei au scârțâit sub mine.

Trebuie să te duci. N-o să ți-o ierți dacă nu te duci.

O clipă nu răspunse.

Nu știi cum mă simt.

Ba știu.

Îmi aminteam când eu fusesem cel care stătea pe pat, și-mi era teamă să mă ridic și să-mi îmbrac costumul, ca să mă alătur cercului de rugăciune și să cânt *Îndură-te de Mine* și să intru în parada sinistră de faruri prin oraș spre cimitir ca să-mi îngrop mama. Îmi era teamă că asta va face ca totul să fie adevărat. Nu suportam să mă gândesc la asta, însă mi-am deschis mintea și i-am arătat Lenei...

Nu poți să mergi, însă nu ai de ales, pentru că Amma își pune mâna pe brațul tău și te conduce la mașină, la șirul de bănci, la parada aceea demnă de milă. Chiar dacă te doare să te miști, ca și când tot corpul tău ar avea o stare febrilă. Ochii tăi se opresc peste chipurile care murmură în fața ta, însă de fapt nu auzi ce spun. Nu auzi nimic altceva decât strigătele din capul tău. Așa că îi lași să-și pună mâna pe brațul tău, te sui în mașină și asta e. Pentru că poți trece prin asta dacă cineva spune că poți.

Mi-am sprijinit capul în mâini.

Ethan...

Îți spun că poți, L.

Mi-am dus palmele la ochi și erau umezi. Am aprins lumina și am privit prelung becul, fără să clipească, până mi-am stăpânit lacrimile.

Ethan, mi-e frică.

Sunt aici. Nu plec nicăieri.

Nu a mai spus niciun cuvânt, iar eu am continuat să înnod stângaci cravata. Simțeam că Lena era acolo, ca și când ar sta într-un colț al camerei mele. Casa părea goală după ce tatăl meu plecase și o auzeam pe Amma pe hol.

O clipă mai târziu, stătea tăcută în pragul ușii, strângând în brațe poșeta ei bună. Ochii ei negri îi căutau pe ai mei, în timp ce trupul ei firav părea uriaș, cu toate că nu îmi ajungea nici măcar până la umăr. Era bunica pe care nu o avusesem niciodată și singura mamă care îmi rămăsese.

Am privit spre scaunul gol de lângă fereastră, unde îmi întinsese costumul de sărbătoare cu mai puțin de un an în urmă, apoi spre becul veiozei de pe noptiera mea.

Amma întinsese mâna, iar eu i-am dat cravata. Uneori mă simțeam ca și cum Lena nu ar fi fost singura în stare să-mi citească gândurile.

I-am dat Ammei brațul meu în timp ce înaintam pe dealul plin de noroi spre Grădina Păcii Lui Eterne. Cerul era întunecat, iar ploaia începu înainte să ajungem în vârf. Amma era îmbrăcată în cea mai respectabilă rochie de înmormântare și purta o pălărie cu boruri largi, care îi proteja aproape în întregime fața de ploaie, cu excepția unei părți din gulerul alb de dantelă care îi ieșea de sub ele.

La gât avea cel mai frumos medalion al ei, un semn de respect. Îl mai văzusem în aprilie cu un an în urmă, când îi simțisem mânușile pe brațul meu, sprijinindu-mă pe același deal. Însă de data asta nu știam cine pe cine sprijină.

Încă nu eram sigur de ce dorise Macon să fie înmormântat în cimitirul din Gatlin, având în vedere ce părere aveau oamenii din oraș despre el. Însă, după cum spunea Gramma, bunica Lenei, el lăsase instrucțiuni stricte cu privire la locul în care dorea să fie

îngropat. Cumpăraseră el însuși locul de veci, cu ani în urmă. Familia Lenei nu era prea încântată de acea decizie, însă Gramma pusese piciorul în prag. Îi vor respecta dorința, ca orice familie sudistă bună.

Lena? Sunt aici.

Știu.

Simțeam cum vocea mea o liniștea, ca și când aș fi îmbrățișat-o. Am privit dealul, pe care era amplasat cortul pentru slujba de înmormântare. Avea să fie un ceremonial ca oricare altul din Gatlin, ceea ce era ironic, luând în considerare persoana decedatului.

Încă nu se iviseră zorii și abia distingeam câteva siluete în depărtare. Toate erau cocoșate, toate erau diferite. Rândurile vechi și inegale de pietre funerare micuțe de pe mormintele copiilor, criptele de familie, obeliscurile albe ridicate în memoria soldaților căzuți ai Confederației rămase în paragină și marcate cu mici cruci de alamă. Chiar și generalul Jubal A. Early, a cărui statuie trona peste General's Green în centrul orașului, era îngropat acolo. Ne-am făcut loc pe lângă cavoul familiei Moultry mai puțin cunoscut, care fusese acolo de atât de mult timp, încât trunchiul neted al magnoliei de la marginea acestuia crescuse până la nivelul celui mai înalt stâlp de piatră, făcându-l de nedeslușit.

Și sacre. Toate mormintele erau sacre, ceea ce însemna că ajunseserăm în partea cea mai veche a cimitirului. Știam de la mama că primul cuvânt gravat în orice piatră funerară veche din Gatlin era *Sacru*. Însă, pe măsură ce ne apropiam, iar ochii mei se obișnuiau cu întunericul, știam încotro ducea poteca plină de pietriș și noroi. Îmi aminteam că trecea pe lângă banca memorială de piatră de pe panta înverzită, unde creșteau magnolii din loc în loc. Mi-l aminteam pe tatăl meu stând pe acea bancă, fără să poată să articuleze vreun sunet sau să se miște.

Picioarele mele refuzau să înainteze, pentru că intuiau același lucru ca și mine. Grădina Păcii Eterne a lui Macon era la o distanță de doar o magnolie de mormântul mamei mele.

Drumurile șerpuite trec chiar printre noi.

Era un vers siropos dintr-o poezie și mai siropoasă pe care i-o scrisesem Lenei de Sfântul Valentin. Dar aici, în cimitir, era cât se poate de adevărat. Cine s-ar fi gândit că părinții noștri, sau cel mai apropiat lucru pe care îl avusese Lena de un părinte, vor fi vecini de mormânt?

Amma îmi luă mâna și mă conduse la locul de veci al lui Macon.

– Fii tare acum!

Am trecut dincolo de gardul negru și înalt până la brâu care înconjura mormântul, ceea ce în Gatlin se întâlnea doar în cazul celor mai bune locuri de veci, asemenea unui gard alb pentru morți. Uneori chiar era un gard alb. Acesta era din fier forjat, iar poarta micuță era deschisă spre iarba crescută în exces. Locul de veci al lui Macon părea să aibă propria atmosferă, la fel ca și proprietarul lui însuși.

Dincolo de gard, de o parte a sicriului se afla familia Lenei: Gramma, mătușa Del, unchiul Barclay, Reece, Ryan și mama lui Macon, Arelia, sub copertina neagră, lângă sicriul negru sculptat. De cealaltă parte, un grup de bărbați și o femeie într-un pardesiu lung și negru păstrau distanța față de sicriu și copertină, umăr lângă umăr în ploaie.

Toți erau uscați. Era ca un ceremonial de nuntă în biserică unde, împărțiți printr-un culoar, se aliniază rudele miresei față în față cu rudele mirelui, ca două clanuri aflate pe picior de război. La un capăt al sicriului se afla un bărbat în vârstă, care stătea lângă Lena. Eu și Amma stăteam în capătul opus, chiar sub copertină.

Amma își întea strânsoarea pe brațul meu și scoase amuleta de aur pe care o purta întotdeauna pe sub bluză și o frământă între degete. Era mai mult decât superstițioasă. Era o Clarvăzătoare dintr-o generație de femei care citeau în cărțile de tarot și comunicau cu spiritele, iar ea avea o amuletă sau o păpușă pentru orice. Acea era pentru protecție. M-am holbat la Incubii din fața noastră,